

Ιερό Προσκλητήριο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

• Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ἐπάρχει μία λανθασμένη ἀντίληψη γιά τήν Ἐκκλησία. Ἄλλοι λένε ὅτι εἶναι οἱ κληρικοί. Ἄλλοι περιορίζονται στό ναό. Ἄλλοι ὅτι εἶναι ἕνας ὀργανισμός, μία ΜΚΟ ἢ ἕνα νομικῆς τάξεως σωματεῖο. Ἀπό τήν ἄλλη, κυκλοφοροῦν ἀντιεκκλησιαστικές ἀντιλήψεις. Πρόκειται γιά μία παρεξηγημένη εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, γιά ἄγνοια ἢ ἡμιμάθεια καί βέβαια καί μέ πολλές προκαταλήψεις. Παρουσιάζεται ἔτσι, ὡς μή ὠφελε, ἕνας ἀρνητισμός γιά τήν Ἐκκλησία πού δέν συντελεῖ στήν πνευματική ἀνύψωση. Ἀκόμη, λέγουν, ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία ζεῖ στόν «μεσαίωνα», ὅ,τι εἶναι σκοταδισμός καί δέν ἀφήνει ἐλεύθερο τόν ἄνθρωπο.

Ὅμως, αὐτές οἱ ἀπόψεις εἶναι ἐντελῶς λανθασμένες. Ἐκκλησία εἶναι ἡ σύναξη τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι κλῆρος καί λαός. Ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται καί κατηχεῖ, κηρύττει, ἀναγγέλλει, μαρτυρεῖ καί τό βασικό της μέλημα εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος διά τῶν ἱερῶν

Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας ἀναγεννᾶται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού εἶναι ἡ πνοή της. Ἡ Ἐκκλησία ἔτσι καθίσταται ἡ αὐθεντική οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί στήν Ἐκκλησία καταφεύγουν οἱ φθαρμένες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Οἱ «κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι». Ἡ Ἐκκλησία τότε «προσλαμβάνει» τήν ἁμαρτωλή ἀνθρώπινη φύση καί τήν ξαναπλάθει καί τήν ὁδηγεῖ στήν ἀγιότητα, τήν θέωση. Εἶναι τό ἱερό πανδοχεῖον τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ πού διανυκτερεύει. Καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι συνεπής μέ τόν λόγο της. Δέν φτιάχνει ὁπαδούς. Ἁγίους ἀναδεικνύει.

Ἐπειτα, ἡ Ἐκκλησία πραγματικά ἀγαπᾷ. Ὡς φιλόστοργη μητέρα ἀφουγκράζεται τόν πόνο καί δρᾷ καί παρηγορεῖ καί ἐνισχύει. Δίνει δύναμη, ὑπομονή, ἐλπίδα. Ἡ Ἐκκλησία δέν μένει στό κλάμα, περνάει στή χαρά. Καί αὕτη ἡ πραγματικά ἐσωτερική χαρά βρίσκεται στή σύναξη τῆς Εὐχαριστίας. Οἱ πρῶτοι χριστιανοί «ἦσαν προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς» (Πράξ. 2,42). Ἔτσι, σ' ὅλες τίς ἐποχές πρέπει νά γίνεται. Μόνο, ὅποιος βιώνει τήν Θεία Λειτουργία, μετέχει τῆς Θείας Μεταλήψεως, μπορεῖ νά κατανοήσῃ τί εἶναι Ἐκκλησία. Καί στή Θεία Διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ θά ἀνακαλύψῃ τήν σώζουσα ἀλήθεια. Καί τότε θά προσεύχεται καρδιακά καί θ' ἀγαπᾷ τόν πλησίον.

Ἐκκλησία εἴμαστε ὅλοι μας! Εἶναι λάθος ἡ τοποθέτηση: «Ἐγώ καί ἡ Ἐκκλησία». Ἡ τό σύνηθες ἐρώτημα: «Τί κάνει ἡ Ἐκκλησία»; Ἡ τό ἄλλο λάθος: «Ἐγώ πιστεύω στό Χριστό ἀλλ' ὄχι στήν Ἐκκλησία». Δέν ὑπάρχει Χριστός χωρίς τήν Ἐκκλησία Του. «Ὅπου Χριστός, ἐκεῖ καί Ἐκκλησία». Καί «συμπάσης Ἐκκλησίας στέφανος ὁ Χριστός». Καί βέβαια ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι σκοταδισμός. Εἶναι ἡ ἀληθής πρόοδος. Χαίρεται καί ἐπικροτεῖ τήν ἔρευνα καί τήν ἐπιστήμη, ὅταν εἶναι γιά καλό βέβαια τοῦ ἀνθρώπου. Ἀξίζει, λοιπόν, νά αἰσθανθοῦμε, ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἄλλη πραγματικότητα, ὅπου ἀδιάκοπα ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Καί νά ξέρουμε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι πρόσκαιρη. Εἶναι αἰώνια. Ἀλλά καί δέν μπορεῖς νά τήν καταλάβεις, ὅταν δέν ζεῖς ἐκκλησιαστικά, δηλαδή, δέν βιώνεις τά Ἱερά Μυστήριά της, δέν προσλαμβάνεις τήν ἀγιαστική της Χάρι.

Κατ' ἀκολουθίαν, εἰσελθε στήν Ἐκκλησία καί ζῆσε τό Μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Θά εἶσαι μακάριος, σύ, πού θά βαπτισθεῖς στό ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος, στά δάκρυα τῆς ἐξομολογήσεως καί θά τραφεῖς ἀπό τήν αἰώνια τροφή, τήν Θεία Κοινωνία, ἀχράντου Σώματος καί Τιμίου Αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στήν «Ἀποκάλυψη» διαβάζουμε: «Ἰδού ἔστηκα ἐπὶ τήν θύραν καί κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καί ἀνοίξῃ τήν θύραν, καί εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτόν καί δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καί αὐτός μετ' ἐμοῦ» (Ἀποκ. 3,20). Ἰδού, λοιπόν, αὐτό εἶναι τό ἱερό προσκλητήριο.